Ked sem išél od svéj miłéj,
był měsíček vysoko,
ona za mnú pohlédała,
jak su od ní dałeko.

A ked sem był na dvě míle,
ona za mnú vołała,
vrať sa, šohaj, duša moja,
čím sem ťa rozhněvała?

153.

Pomálu. **Z Lípova.**

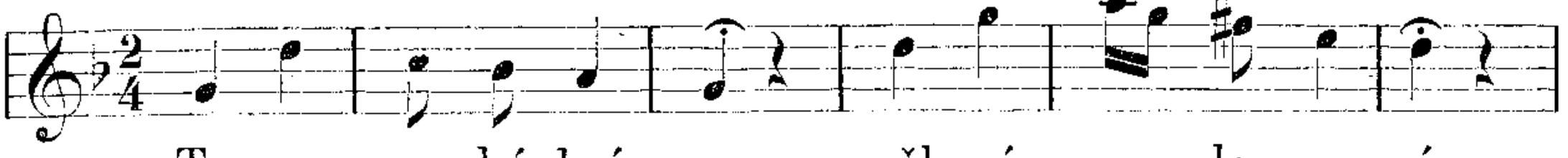

Tá moravská brána,
pěkná, malovaná,
stójí pod ňú panenka
šecka upłakaná.

Co płačeš, naríkáš,
dyť mňa tu ešče máš,
teprú budeš pro mňa płakat
až mňa neuhlédáš.

154.

Velmi zdlouhavě. **Z Velké.**

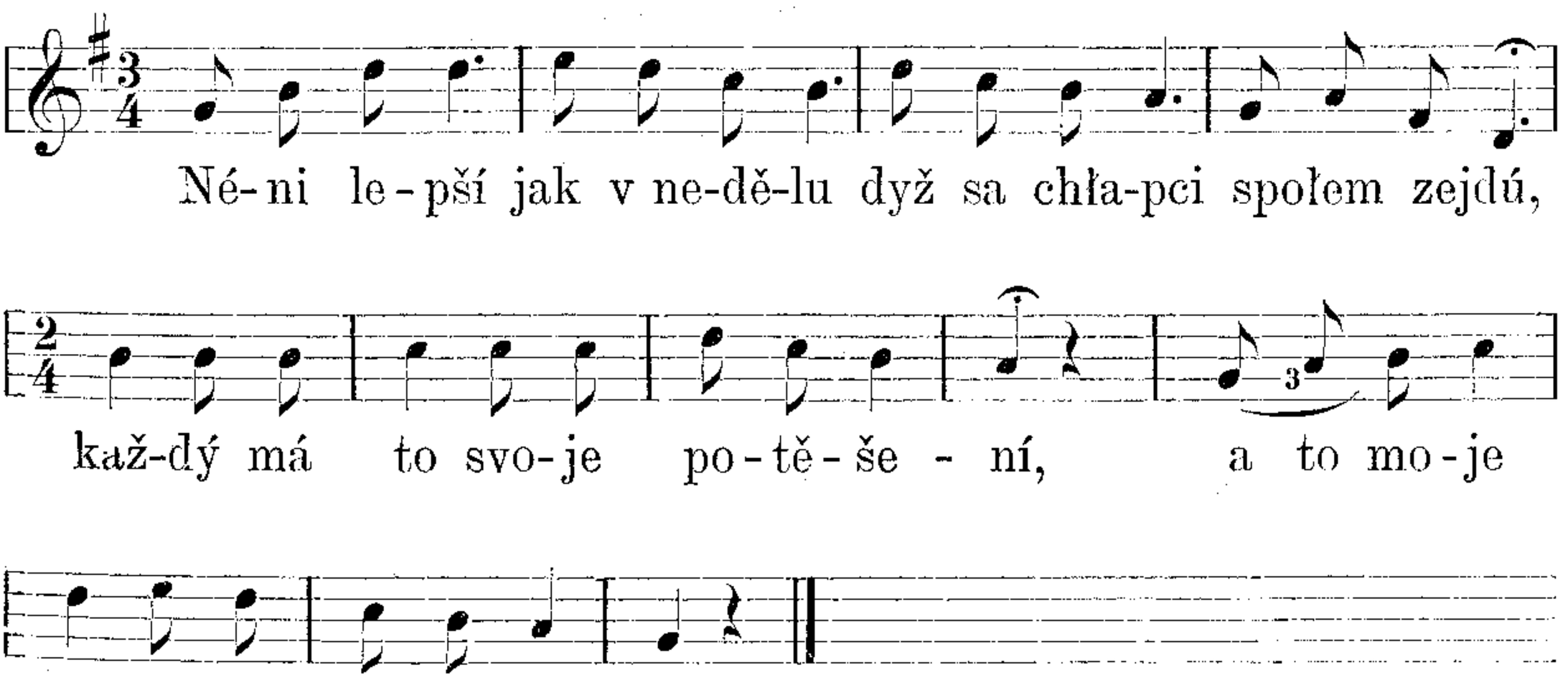

Neni lepší jak v nedělu,
Dyž sa chłapci społem zejdú,
každý má to svòje potěšení,
a to moje už leží v černéj zemi.